

Proposta de Full de ruta del Moviment per la Independència (MxI)

PREÀMBUL

El Full de Ruta de l'ANC, adaptat cada any a partir del text aprovat en l'Assemblea Fundacional, va ser una eina fonamental per arribar al referèndum d'autodeterminació de l'1-O de 2017. El que ha anat passant des d'aquell dia, en part per decisió dels nostres màxims representants polítics i en part per l'actuació repressiva de l'Estat espanyol, ha canviat substancialment l'escenari polític del país i, per tant, és necessari plantejar la conveniència d'iniciar una nova etapa del procés d'independència. Una segona etapa molt més complexa i amb multiplicitat d'actors.

Atesa la relació entre els principals partits independentistes, que segueix essent de desconfiança, de competició i d'enfrontament, l'ANC és l'única organització que, des de dins el país, pot proposar el Full de Ruta que el país necessita en aquesta segona etapa, però ha de saber situar-se en el nou escenari i redefinir el seu paper, tot i que en aquesta etapa és [al](#) Consell per la República a qui li correspondria fer-ho, com a organisme aglutinador de totes les forces polítiques i socials favorables a la instauració de la República Catalana.

Aquesta proposta de Full de Ruta és fruit de l'experiència acumulada en la primera etapa i s'ofereix al conjunt del Moviment per la Independència per ser debatut i amb la voluntat de servir, com a document base, per establir el Full de Ruta conjunt i les eines de les que ens hem de dotar per arribar a la instauració definitiva de la República Catalana.

RELAT

La proclamació de la República Catalana pel Parlament va culminar el Full de Ruta establert amb la creació de Junts pel Sí, el juliol de 2015 i que seguia els passos fets per les Repúbliques bàltiques. El 27-O-2017 es va tancar la primera etapa del procés d'independència i va obrir-se una nova fase, tot i que amb alts nivells de desconcert i desorientació per la manca d'un relat clar sobre el final de la primera etapa.

La perspectiva d'un embat ràpid, amb el referèndum de l'1-O i la declaració d'independència que se'n derivava, no va ser possible. El resultat del referèndum de l'1-O, malgrat la repressió violenta emprada per l'Estat per impedir-lo, va significar la Declaració d'independència que el 10-O va ser proclamada i suspesa temporalment per intentar acordar amb l'Estat Espanyol els termes de la separació. Suspensió que fou aixecada el 27-O, davant l'amenaça d'intervenció de la Generalitat, però sense poder-la fer efectiva per decisió del Govern de la Generalitat, que va prendre l'opció de passar a una nova etapa del procés abans d'entrar en un enfrontament violent impropï d'Estats democràtics en l'Europa occidental. Una nova etapa que requereix d'un

relat i d'una estratègia compartida per totes les forces amb voluntat d'implantar la República ja proclamada.

Les eleccions del 21-D van servir per demostrar que, tot i les condicions més desfavorables, l'independentisme seguia fort i no se'l podia guanyar a les urnes. Aquestes eleccions també van servir per tancar files entorn dels mateixos lideratges que van cloure, aparentment en fals, la primera etapa i, de retruc, per evitar la necessària autocrítica en relació als fets d'octubre de 2017.

L'empresonament i l'exili dels principals líders polítics de la primera etapa ha introduït un nou factor que ha desviat, en bona part, l'objectiu del moviment, (però, també, ha omplert el buit creat per la manca d'estratègia compartida) i ha comportat que, sovint, l'objectiu de la independència s'hagi desdibuixat.

Des de finals de 2017, dins del moviment independentista, l'enfrontament partidista s'ha fet més evident i ha fet impossible una nova estratègia unitària, s'ha constatat la feblesa organitzativa i propositiva dels partits, la seva excessiva dependència dels líders empresonats o a l'exili, la dificultat de deixar enrere l'autonomisme, la reincorporació d'OC a l'estratègia resistencialista i l'intent d'encasellament de l'ANC com a moviment allunyat de la realitat (bàsicament per mantenir la via de la unilateralitat i per promoure projectes titllats de "minoritaris i partidistes", com les primàries municipals).

Per altra banda, des de finals de 2017, també s'ha constatat la feblesa de l'Estat espanyol, amb un canvi de govern com a sortida d'emergència per corregir els errors del govern anterior en molts camps i, principalment, en el conflicte amb Catalunya; amb el desprestigi creixent –intern i extern- de l'aparell judicial; amb el recurs il·legal al 155 i a la força repressiva com a última sortida; amb el desmembrament del sistema de partits creat pel règim del 78; amb la incapacitat –i impossibilitat- del govern actual de plantejar una estratègia mínimament diferent per resoldre el conflicte amb Catalunya, i cap projecte per a la pròpia Espanya.

La construcció de noves eines d'acció política (Consell per la República, Fòrum Cívic i Social, La Crida,...) permet entreveure una nova estratègia més adequada per a la segona etapa del procés d'independència, i que sembla fonamentar-se en l'acció política realitzada des del Govern de la Generalitat i des de l'exili, però que sembla oblidar, almenys de moment, la part més important en la primera etapa del procés: la gent, la societat civil. O, en tot cas, només la veu com a destinatària de les propostes provinents de les institucions i dels partits però mai com a impulsora de les propostes i projectes necessaris.

Un dels objectius de l'ANC, des dels seus inicis, va ser la d'involucrar les institucions democràtiques en el procés d'independència i, de retruc, involucrar-hi els partits, considerats la baula feble del procés des del primer moment. (com es va veure una vegada darrera l'altra durant la primera etapa i, especialment, abans, durant i després dels fets d'octubre de 2017, quan van prendre, com semblava necessari, la direcció efectiva del procés d'independència).

Atesa la situació actual, sense una estratègia definida o, almenys, compartida, amb una direcció política totalment condicionada per la situació repressiva d'empresonament o exili que pateixen els seus membres i amb una ciutadania cada cop més desorientada i que no entén per a què han de servir els nous instruments polítics que se li proposen, la societat civil organitzada, amb el Consell per la República al capdavant, ha de tornar a liderar el moviment per la independència i proposar el Full de Ruta d'aquesta segona etapa que s'inicia ara mateix.

Històricament, sempre que s'ha plantejat una lluita d'alliberament nacional, hi ha hagut violència. Tenint en compte qui tenim al davant, no podem esperar cap possibilitat de resolució del conflicte, sense haver de passar abans per una etapa d'aquest tipus, com demostren les experiències dels darrers anys. L'Estat Espanyol ha demostrat estar disposat a arribar fins on calgui, no només amb la repressió social, policíaca, judicial, .. sinó amb altres formes de violència per impedir la nostra independència.

Aquest procés ha estat possible per la implicació permanent de la gent, i aquesta implicació s'ha mantingut i incrementat gràcies a l'existència d'un Full de Ruta que ha permès que tothom sabés, en qualsevol moment, entendre i interpretar el seu paper, sovint improvisant. La necessitat d'aquest Full de Ruta genèric es converteix, per tant, en una necessitat col·lectiva i en la condició imprescindible per tornar a marcar el rumb i el ritme del procés.

OBJECTIU

L'objectiu de la segona etapa del procés d'independència és la instauració, al més aviat possible, de la República Catalana proclamada el dia 27-O-2017, en territori català.

CONDICIONS

Per fer efectiva aquesta instauració, la condició necessària és que així ho expressi la majoria de ciutadans de Catalunya, ratificant en referèndum la proclamació definitiva de la República Catalana, després que el President Puigdemont torni de l'exili.

La condició suficient serà el reconeixement internacional del nou Estat.

DIAGNOSI

La situació actual es pot explicar a partir de les següents premisses:

1. Per una part important de la ciutadania de Catalunya, el resultat del referèndum de l'1-O és inqüestionable i s'ha de fer efectiu al més aviat possible.
2. Hi ha una part significativa de la ciutadania de Catalunya que es mostra contrària a la validesa d'aquell referèndum i, per tant, a aplicar-ne els resultats.
3. Hi ha una part gens menyspreable de la ciutadania de Catalunya que no reconeix la validesa d'aquell referèndum però que és partidària de celebrar un referèndum que resolgui definitivament la relació entre Catalunya i Espanya.
4. Hi ha una part petita, però no per això menyspreable, de la ciutadania de Catalunya que no vol cap referèndum d'aquest tipus i vol seguir formant part d'Espanya, amb més o menys autonomia o sense.
5. El que va començar com a crisi econòmica d'abast mundial ha anat convertint-se en una crisi sistèmica que amenaça l'estructura institucional actual, des de la mateixa UE fins a l'estat autonòmic que hem conegut i al mateix sistema democràtic construït, fonamentalment, a partir de la segona guerra mundial.
6. El mapa polític català ha canviat substancialment en els darrers set anys i el procés d'independència n'ha estat el principal detonant, però no l'únic. Davant la inhibició o incapacitat de les velles formacions polítiques representants de les ideologies tradicionals de fer propostes vàlides per encarar els nous reptes del segle XXI, sorgeixen noves formacions. Unes reclamen un aprofundiment democràtic per sortir de la crisi sistèmica actual i, altres, de caràcter populista, en tenen prou amb qüestionar el sistema actual per seguir creixent.
7. La instauració de la República Catalana s'ha d'entendre com una nova formulació que parteix de la necessitat d'apoderar democràticament la ciutadania, construint un nou Estat que doni resposta a les necessitats de la gran majoria dels seus ciutadans i ciutadanes.
8. La nació catalana és el marc territorial, social i cultural idoni per decidir i gestionar democràticament les polítiques culturals, econòmiques, socials, ambientals, etc que assegurin el benestar físic, mental, material i espiritual de la seva població. La República Catalana és el projecte polític que ha de tenir com objectiu assegurar aquest benestar de forma sostenible, garantint l'equilibri entre la població i el territori i exercint la solidaritat amb la resta de pobles del planeta.
9. L'Estat espanyol actual és el marc territorial, polític i econòmic que permet mantenir *l'statu quo* de sempre, amb una elit funcional estretament vinculada al poder econòmic i financer que exerceix el seu

control sobre el conjunt de la població. Només l'estructura autonòmica ha fet que, en algunes zones, aquest control hagi estat molt més difícil i explica la dinàmica involucionista endegada en l'època del govern Aznar.

10. Malgrat l'aparença de canvis en el mapa polític espanyol, els dos grans blocs –dreta/esquerra– es mantenen inalterables i, en tot cas, l'aparició de noves formacions, a dreta i esquerra, només constata la incapacitat de les dues grans formacions que s'han anat alternant en el poder polític, per donar respostes als grans problemes que afecten els ciutadans espanyols. El conflicte amb Catalunya només és la cortina que difumina els problemes de fons, que fan servir uns i altres per mantenir-se o per créixer.
11. La Unió Europea actual necessita reformular el seu projecte per poder ser l'Europa dels ciutadans i dels pobles, l'Europa profundament democràtica que serveixi d'avantguarda de les grans transformacions que s'han de produir de forma global per assegurar la continuïtat de l'espècie humana en el planeta Terra, en perfecta harmonia i amb els drets bàsics garantits per a tothom.
12. La resolució democràtica del conflicte entre Catalunya i el Regne d'Espanya passa per un Acord de Pau basat en el Pacte Internacional de Drets Polítics i Civils, el primer dels quals és el dret a l'autodeterminació. Aquest acord només es pot aconseguir gràcies a una mediació internacional, l'única que, pressionada per una estratègia de desobediència civil, pot fer asseure els poders espanyols a una taula de negociacions sobre els termes de la independència.

ESCENARIS

L'objectiu d'aquest Full de ruta és crear les condicions favorables que permetin generar oportunitats per la instauració de la República Catalana de forma democràtica i no-violenta. Per això és necessari identificar els possibles escenaris que es dibuixen en l'horitzó per fer-ho possible.

Els diferents escenaris que es plantegen a continuació es basen en mantenir la suma de la desobediència civil i la legitimitat democràtica. Augmentar la majoria electoral en totes les eleccions previstes per a 2019 i desencadenar una nova onada de desobediència civil, preparada amb l'experiència de la tardor de 2017, forma part de qualsevol dels escenaris previsibles.

Per a poder aprofitar les oportunitats que es puguin generar en qualsevol d'aquests escenaris, caldrà que s'hagi treballat prèviament per aconseguir que es donin les tres condicions imprescindibles següents:

- a) La primera condició que s'ha de donar és la garantia del control de l'ordre en tot el territori català per part de la nova República i per un termini de temps suficient perquè arribin els primers reconeixements internacionals per part d'altres estats.

- b) La segona condició és la garantia de poder cobrir les despeses ordinàries del nou Estat, especialment pel que fa a les nòmines dels treballadors públics i a les pensions dels jubilats.
- c) La tercera condició és tenir la capacitat per posar en marxa un procés constituent, participatiu, que apoderi la ciutadania i dibuixi un horitzó de millores socials i econòmiques, a curt i mitjà termini, que afavoreixin especialment les persones més necessitades.

Si es donen aquestes tres condicions, el detonant pot ser el retorn del President Puigdemont, l'acord de l'actual Parlament de Catalunya sobre la il·legalitat de la convocatòria de les eleccions del 21-D i, per tant, la restitució de l'anterior i legítim Parlament i Govern de Catalunya. La primera conseqüència de tot plegat és donar validesa a la proclamació de la República feta el 27-10-2017 i la publicació d'aquesta proclamació en el Diari Oficial de la República Catalana.

Escenari a: eleccions espanyoles

La celebració de les eleccions espanyoles del 28 d'abril pot comportar la victòria del PSOE i la repetició de la situació actual per mantenir-lo en el govern com a mal menor o la victòria del bloc de dretes, cosa que comportaria amb quasi tota seguretat, una nova aplicació il·legal del 155 però amb una durada molt més llarga i conseqüències molt més importants i lesives per a la ciutadania de Catalunya.

Sigui quin sigui el resultat de les eleccions, l'objectiu del moviment independentista ha de ser aconseguir el màxim de representants per poder decidir entre dues alternatives: barrar el pas al govern del bloc de dretes i mantenir la Generalitat i el seu Govern en mans de forces independentistes o aprofitar el resultat per procedir a la instauració de la República Catalana aplicant el procediment previst en l'escenari d).

La decisió final entre les dues alternatives anteriors només depèn del moment es que es tinguin garanties suficients sobre el compliment de les tres condicions esmentades anteriorment. En cas afirmatiu, caldrà aplicar el procediment previst per al retorn de l'exili del President i instaurar la República definitivament i, en cas negatiu, només es podrà optar per donar suport "condicionat" al PSOE per constituir govern i, mentrestant, treballar per fer possible que es donin les condicions necessàries.

En qualsevol cas, s'hauria d'aconseguir la unitat estratègica de les forces sobiranistes i això pot passar per la constitució d'una "Entesa catalana per l'autodeterminació" que es presenti al Senat seguint l'exemple del que va representar l'Entesa de 1977 i, alhora, en constituir una "Assemblea de Parlamentaris catalans" que actuïn de forma unitària al Congrés i al Senat.

Escenari b: eleccions europees i municipals

Les eleccions europees són, sens dubte, una gran oportunitat per demostrar que les forces independentistes tenen el suport de la majoria absoluta dels votants catalans. Atès el sistema electoral, amb circumscripció única per a tot

l'Estat espanyol, la millor manera de demostrar-ho és l'existència d'una única candidatura independentista i que aquesta superi el 50% dels vots emesos a Catalunya. Un resultat així tindria una lectura inequívoca. Atesos els resultats de les últimes eleccions europees i per respectar els difícils equilibris entre les forces independentistes, aquesta candidatura hauria d'anar encapçalada per un representant d'ERC. En el cas que això no sigui possible, caldrà articular un acord estratègic posterior que asseguri la unitat d'acció davant les institucions europees, construïda entorn del Consell per la República.

Per poc que es mantinguin els resultats de les passades eleccions municipals, la suma de totes les forces independentistes té assegurada la victòria en el conjunt de Catalunya, tant en nombre de vots com de càrrecs electes (alcaldes i regidors), però és necessari que es produeixi la victòria a Barcelona i es millorin els resultats en les altres grans ciutats del país (l'Hospitalet de Llobregat, Badalona, Tarragona, Lleida,...).

La coincidència d'una majoria absoluta a les eleccions europees i a les municipals (amb Barcelona al capdavant), pot esdevenir la primera gran oportunitat per proclamar la instauració de la República Catalana en territori català, si bé caldrà que es compleixin les condicions necessàries per a poder mantenir aquesta proclamació.

Escenari c: el judici de la vergonya

El judici als presos polítics catalans representarà una gran oportunitat per generar les mobilitzacions populars suficients com per desbordar les forces repressives de l'Estat espanyol a Catalunya i fer patent que només la Generalitat té l'autoritat suficient per mantenir l'ordre públic. La sentència pot resultar el moment culminant de les mobilitzacions. Si també es donen les tres condicions descrites en el començament de l'apartat "Escenaris", es pot activar el procés d'instauració de la República amb el retorn del President Puigdemont.

El judici ha de permetre deixar ben clar que la responsabilitat de la ruptura unilateral del pacte constitucional de 1978 va ser del Tribunal Constitucional controlat pel Partit Popular. El Regne d'Espanya ha imposat de manera unilateral l'Estatut modificat pel Tribunal Constitucional i s'ha negat durant 8 anys a negociar la crisi constitucional amb el Govern de la Generalitat i el Parlament de Catalunya.

Escenari d: el retorn i investidura del President Puigdemont

Si es donen les tres condicions esmentades repetidament, el sol fet del retorn del President Puigdemont amb l'excusa de ser investit President de la Generalitat, pot generar la tensió suficient per demostrar la capacitat de control de l'ordre públic per part de la Generalitat i, alhora, per impedir la seva detenció per part de la policia espanyola. A partir d'aquí, s'hauria de procedir a la instauració de la República Catalana en territori català.

Escenari e: celebració d'eleccions catalanes amb caràcter constituent

La convocatòria d'eleccions catalanes depèn, exclusivament, del President Torra. El termini màxim per convocar-les és el dia 21 de desembre de 2021.

Fins llavors, hi ha temps per fer possible el compliment de les tres condicions contemplades anteriorment, tot i que la situació política d'Espanya aconsella treballar per no esgotar aquest termini.

La convocatòria d'aquestes eleccions invalidaria la possibilitat d'aplicar el que es preveu en l'escenari d).

En aquest escenari, les eleccions s'haurien de convocar amb caràcter plebiscitari i constituent, de manera que quedi clar que una victòria independentista (amb majoria parlamentària suficient) comportaria obrir un procés constituent per redactar la Constitució del nou Estat i sotmetre-la a referèndum per, a continuació i si la nova Constitució és aprovada, dissoldre el Parlament i convocar les primeres eleccions de la nova República Catalana.

Escenari alternatiu: oferta de referèndum d'autodeterminació

Si en els escenaris a, b, c i d, l'Estat espanyol fa una oferta de celebrar un referèndum d'autodeterminació en el termini màxim de tres mesos a comptar des del moment en que per part catalana s'hagi procedit a la instauració de la República, la proclamació quedarà en suspens.

La convocatòria i celebració del referèndum ha de ser feta sota tutela internacional i el seu resultat serà vinculant per les parts, de manera que en el cas de victòria del Sí a la independència, es procedirà a l'obertura del procés de secessió seguint els postulats contemplats en els tractats internacionals sobre la matèria.

ÀMBITS D'ACTUACIÓ

Per fer possibles les condicions necessàries per instaurar la República Catalana en territori català, enunciades en els punts anteriors, els cinc grans àmbits d'actuació del moviment independentista són els següents:

1. Un projecte nacional i social àmpliament majoritari

Objectiu: fer arribar a tota la població catalana i, molt especialment als sectors progressistes socialment, la necessitat d'arribar a grans acords que permetin dibuixar les línies d'actuació futures en tots els àmbits públics, economia sostenible, equitativa i eficient, governança, polítiques i accions de cohesió social, d'equilibri amb la natura, amb el model d'estat com a conseqüència més que com a premissa,...)

Instruments: la celebració d'un ampli debat ciutadà, amb mecanismes de participació telemàtics o presencials, sobre el país que volem i quin paper ha de jugar Catalunya en un món globalitzat i de tendència uniformitzadora i quines son les millors polítiques públiques a implementar. La celebració d'un Congrés 4.0, seguint el camí que va obrir el Congrés de Cultura Catalana de fa més 40 anys (1975-1977), seria l'instrument més adequat.

La celebració, coincidint amb la clausura del Congrés Participatiu anterior, d'un Congrés Internacional que servís per a difondre la proposta catalana al món seria un element de projecció exterior imprescindible en aquests moments.

Actors: Aquest Congrés s'ha d'impulsar des de la mateixa societat civil i, per tant, han de ser les institucions acadèmiques, els col·legis professionals i les principals entitats i organitzacions les que l'organitzin i dirigeixin, des de l'àmbit del coneixement i la cultura. Precisament, perquè es tracta d'una iniciativa transversal de la societat civil, les institucions polítiques catalanes (ajuntaments i Generalitat) haurien de donar suport a aquesta iniciativa.

2. La República digital

Objectiu: Definir, construir i implementar totes aquelles mesures que, sustentades en la tecnologia digital, permetin dibuixar l'estructura i funcionament del nou Estat i, alhora, permetin anar aplicant gradualment totes aquelles mesures que siguin possibles en benefici de la ciutadania de Catalunya.

Instruments: La posada en marxa del Consell per la República és la condició necessària per assolir aquest objectiu. Per tal que els efectes positius de la República digital arribin a tota la ciutadania caldrà una extensa xarxa en el territori que permeti establir les aliances necessàries amb tots els sectors involucrats en cada proposta o mesura que sorgeixi del Consell per la República. Les principals línies d'actuació haurien de ser:

- a) La inscripció massiva al registre de ciutadans de la República, amb la formalització de la Carta de Ciutadania (drets i deures) i l'obtenció de l'acreditació digital com a ciutadà de la República catalana.
- b) La confecció i implementació gradual dels serveis digitals pels ciutadans de la República.
- c) El finançament de la nova República i dels serveis públics que oferirà. Creació de l'organisme financer que ho permeti.
- d) La impulsió des del Consell per la República d'un sistema de participació ciutadana en la redacció de la Constitució de la nova República a partir del recull que es faci al final del procés participatiu definit en la línia d'actuació anterior, de tal manera que permeti mecanismes electius i de votació, eficaços partint del cens voluntari que es pugui crear.

Actors: Més enllà de l'estructura del mateix Consell per la República, situada a l'exterior, els Consells locals per la República Catalana han d'articular la xarxa territorial, així com un òrgan coordinador ha de promoure i articular els acords sectorials necessaris.

3. Canviar la correlació de forces Espanya/Catalunya

Objectiu: per aconseguir una negociació favorable o per actuar de forma unilateral, és necessari incrementar la pròpia fortalesa alhora que es debilita la posició de l'oponent.

Instruments: la fortalesa pròpia s'incrementa amb la màxima unitat política i social entorn del mateix objectiu i el debilitament de l'oponent es pot aconseguir actuant en tres fronts alhora:

- a) Establint aliances sòlides amb altres forces polítiques i socials favorables al dret d'autodeterminació dels pobles sotmesos per l'Estat espanyol.
- b) Posant en evidència les febleses i contradiccions de l'Estat espanyol tant per les seves actuacions polítiques i judicials antidemocràtiques, com per les seves actuacions en contra dels interessos de les classes populars del propi Estat.
- c) Reforçant el debat sobre Monarquia o República i vinculant el règim del 78 amb el neofranquisme.

Actors: el judici contra els presos polítics catalans representa una gran oportunitat per afeblir la imatge de l'Estat espanyol davant una part de la seva ciutadania i, sobretot, davant la comunitat internacional. També ho són moltes altres decisions judicials, de caràcter polític o econòmic, que no es poden desaproveitar. Cal fer una denúncia sistemàtica i a tots nivells contra l'Estat Espanyol. Les forces polítiques d'àmbit nacional basc, gallec, canari, andalús, del País Valencià i de les Illes...i les forces progressistes d'àmbit espanyol favorables a l'exercici del dret d'autodeterminació són aliats potencials per establir acords que condicionin decisivament la vida política espanyola en molts àmbits. Per part catalana, els principals actors han de ser els partits polítics amb representació a les "Cortes Generales", però també ho han de ser les principals entitats i organitzacions de la societat civil, que han d'establir vincles de col·laboració amb organitzacions semblants en aquests altres territoris.

4. La unitat política

Objectiu: La unitat dels partits polítics independentistes entorn de les propostes i mesures contemplades en els tres apartats anteriors. La unitat entorn d'aquests objectius és fonamental.

De la mateixa manera, és fonamental que les principals forces independentistes s'apleguin sota una mateixa plataforma electoral per garantir que, en qualsevol contesa electoral d'àmbit general (eleccions catalanes, espanyoles i europees), la victòria independentista tingui una lectura inequívoca. No obstant això, i atès que aquesta unitat electoral sembla molt difícil d'aconseguir –almenys a curt termini–, l'objectiu de mínims ha de ser el que es contempla en el punt anterior.

Instruments: La reinstauració de la Taula de forces polítiques i socials que, sota l'impuls de l'ANC, va existir després del 9N-2014, l'assumpció d'aquest paper per part del Consell per la República o la creació d'algun organisme semblant, es converteix en una necessitat urgent. Aquesta taula ha de servir per:

- a) Implementar, en l'interior del país, la República digital.
- b) Definir la forma, programa i organització de la plataforma electoral unitària que s'ha de presentar en les diferents convocatòries electorals d'àmbit general.
- c) Implementar el procés constituent que serveixi per construir el projecte nacional i social que cohesioni la majoria política i social necessària per fer-lo possible.
- d) Arbitrar en qualsevol conflicte que pugui sorgir entre les diferents organitzacions que conformen la Taula (o l'organisme que faci aquest paper).

La Generalitat (Parlament, Govern i President) ha de ser el reflex de la unitat política dels partits independentistes i ha d'encarar la seva acció en dues grans línies:

- a) L'acció legislativa i de govern que garanteixi el funcionament eficient de les institucions d'autogovern al servei de la gran majoria de la ciutadania catalana.
- b) La denúncia, quan calgui, de l'actuació dels poders públics –o privats- espanyols, per acció o per omissió, que vagin en contra dels interessos de la ciutadania o posin en evidència les limitacions del règim autonòmic vigent.

Actors: PDEcat, ERC, CUP, La Crida, OC, AMI i ANC han de ser la base mínima per establir aquest acord unitari. La possible incorporació d'altres organitzacions derivades dels Comuns ha de ser una de les primeres decisions a prendre.

5. Les aliances internacionals

Objectiu: aconseguir el reconeixement del nou Estat Català per part d'altres Estats, europeus o d'altres continents, en el moment de proclamar la instauració definitiva de la República Catalana en territori català.

Instruments: Per aconseguir l'objectiu fixat cal treballar en tres fronts principals:

- a) Els representants polítics dels diferents estats en les institucions polítiques europees i internacionals.

- b) Les grans empreses i els poders financers, per demostrar la viabilitat del nou Estat Català i definir les línies d'acord que permetin la viabilitat econòmica de l'Estat espanyol sense Catalunya.
- c) L'opinió pública d'aquests estats, per que influeixi en els seus representants polítics.

Actors: El Consell per la República, les estructures internacionals de la Generalitat i les Assemblees exteriors de l'ANC, universitats i estaments jurídics són, cadascú al seu nivell i amb els interlocutors apropiats, els principals actors que han de treballar per fer possible el reconeixement del nou Estat en el seu moment.

METODOLOGIA

Aquesta segona etapa és molt més complexa que la primera i han aparegut múltiples actors, molts d'ells nous. La coordinació efectiva de tots aquests actors es converteix en la primera necessitat. El reconeixement del Consell per la República com a màxima autoritat per part dels principals actors és la segona necessitat.

El Consell per la República hauria de convocar tots els actors esmentats en cada àmbit per celebrar una primera reunió que servirà per presentar el Full de Ruta base, i proposar una nova reunió per acordar el Full de Ruta comú definitiu i els compromisos que pren cadascú. El resultat final de les reunions anteriors hauria de ser fet públic, salvaguardant els aspectes necessaris per a la protecció de tothom.

Per garantir la màxima participació ciutadana en cada acte, acció o mobilització, és fonamental que la ciutadania tingui la màxima informació possible. Per tal d'evitar tot tipus de desinformació, desorientació i desconcert, el Consell per la República hauria de mantenir vies de comunicació permanents i constants amb la ciutadania, sobre els diferents passos a fer.

Cal mantenir l'estratègia unilateral basada en la suma de la desobediència civil i la legitimitat democràtica. Cal augmentar la majoria electoral en totes les eleccions previstes pel 2019 i desencadenar una nova onada de desobediència civil, preparada amb l'experiència de la tardor passada.

Per obtenir els millors resultats i, sobretot, per demostrar que l'objectiu del moviment independentista ja no és intervenir en la legislació espanyola sinó condicionar la governabilitat d'Espanya fins que el seu govern s'avingui a resoldre el conflicte actual per la via de l'exercici del dret d'autodeterminació i la fi de la repressió, el millor camí seria la constitució d'una única candidatura d'unitat catalana a les eleccions del 28 d'abril de 2019, tot i que si no es produeix, caldrà garantir la unitat estratègica posterior.

Un cop constituïdes les noves "Cortes Generales", i en el moment que es consideri més oportú, es podria forçar la situació presentant una proposició de llei pel Parlament al Congrés per convocar un referèndum d'autodeterminació, de forma semblant al que ja es va fer l'any 2014. El refús del Congrés de

Diputats legitimaria el nou cicle de desobediència civil que es desencadenaria, com a detonant del retorn del President a l'exili i la instauració definitiva de la República Catalana.

Sigui quin sigui l'escenari que finalment es produeixi, tot sembla indicar que la resolució democràtica del conflicte entre Catalunya i el Regne d'Espanya haurà d'acabar passant per un Acord de Pau basat en el Pacte Internacional de Drets Polítics i Civils, el primer dels quals és el dret a l'autodeterminació. Aquest acord només es pot aconseguir gràcies a una mediació internacional, que pressionada per una estratègia unilateral de desobediència civil, pot fer asseure els poders espanyols a una taula de negociació sobre els termes de la independència.

Les accions de mobilització general o específica que han d'assegurar el suport necessari a tot el que s'hagi previst en cada àmbit han de ser responsabilitat de l'ANC i/o de les altres organitzacions que, en cada moment, hi participin.

En qualsevol cas, s'han de tenir preparades les accions per fer efectives les tres condicions establertes en el començament de l'apartat "Escenaris" d'aquest Full de Ruta. Aquestes accions han de ser preparades per unes estructures alienes a les organitzacions independentistes i han de dependre únicament de l'organisme que es creï, a l'exterior, amb aquesta finalitat. Lògicament, aquest tipus d'accions no poden formar part d'un Full de Ruta que té com a funció principal la de fer conèixer al conjunt de la població catalana les línies d'actuació generals que afecten tots els principals actors del procés.

Quan el Parlament es constitueixi en Assemblea Constituent o en qualsevol altre moment, la repressió espanyola es tornarà a abatre sobre els dirigents democràtics acabats d'elegir. A diferència de la tardor de 2017 el Govern, la majoria del Parlament i la majoria del poble català han d'estar preparats per la desobediència i resistir fins assolir un Acord de Pau gràcies a una intervenció o una mediació internacional.

El principi de la no-violència ha de ser sempre present en qualsevol acció. Cal vetllar per poder enfrontar-nos pacíficament a tot tipus d'accions i discursos que vulguin desvirtuar el moviment per la independència. Cal saber analitzar i practicar tècniques de resistència i resposta pacífica que ens portin a assolir els nostres objectius.

El Consell per la República mantindrà una campanya permanent d'informació i per assegurar la màxima difusió de les seves propostes i la màxima participació, a la vegada que per anar incrementant el nombre d'inscrits en el Registre públic de ciutadans de la República i més suport econòmic.

TERMINIS

La situació política, social, econòmica, cultural, ...del país fa urgent la resolució del conflicte, però les precipitacions o els passos en fals poden portar a la desmoralització i a la desmobilització i, com a conseqüència, a l'endarreriment en la instauració de la República Catalana.

FASE POSTERIOR

Un cop aconseguida la instauració de la República Catalana en bona part del territori de l'antic Principat de Catalunya, la feina del Moviment per la independència no s'haurà acabat.

Durant la primera fase, s'han estructurat moviments semblants a les Illes i al País Valencià, de la mateixa manera que ciutadans de la Catalunya del Nord i de la Franja s'han incorporat a diferents organitzacions independentistes existents a la Catalunya avui sotmesa per l'Estat espanyol.

El moviment per la independència ha de seguir estructurat per donar suport a les diferents organitzacions que, en d'altres territoris de nació catalana, treballin per aconseguir la instauració d'un Estat propi, amb l'objectiu final d'establir llaços permanents de col·laboració i, si així ho decideixen els seus ciutadans, per establir una relació confederal.

Catalunya, febrer de 2019